

in župnik je moral paziti, da ni v pipo pobasal s tobakom tudi nekaj hroščev.

Poskušali so vsa sredstva, s katerimi se uničujejo žuželke, od praškov do žvepla, od raznih olj do najbolj strupenih plinov. Ves trud je bil zaman.

Nad dvajset let je trajal ta brezuspešni boj med prebivalstvom župnišča in hroščem. Zmagal je hrošč. Oblastna komisija, h kateri se je slednjič zatekel župnik in ki je preiskala vso stavbo, je ugotovila, da so se polastili župnišča poleg medeninarja tudi še kukec ali trdoglav, nadalje prej omenjeni tatič in še nekaj drugih takih nepridipravov.

Kukec je majhen hrošček temno-rjave barve, ki je znan tudi pod imenom »mrtvaška ura«. Kukci trkajo z glavo ob les ter kličejo drug drugega. To trkanje je precej podobno tiktanju stenske ure. Praznoverni ljudje mislijo, da naznanja to trkanje smrt tega ali onega hišnega prebivavca. Res oznanja trdoglavovo trkanje smrt, toda ne človeka, temveč pohištva, v katerem se je naselil s tovariši.

Komisija je nadalje ugotovila, da imajo hrošči svoja gnezdišča ne samo v lesu, temveč celo globoko v stenah. Tudi najmočnejši plini bi uničili le zunaj sten se nahajajoče hrošče, dočim bi vsa zalega v stenah ostala živa. Sicer je bilo tudi tramovje precej razjedeno, a vendar bi bila stavba lahko še služila nekoliko desetletij svojemu namenu, če bi bilo mogoče preprečiti nadaljnje uničevanje. A ravno to ni bilo mogoče.

Komisija je izrekla svojo sodbo: »Poslopje se mora uničiti!«

Toda kako?! Niti ogenj ne bi mogel popolnoma preprečiti bega večje množine hroščev, ki bi se naselili v sosednjih domovih.

Zdaj nameravajo okoli stavbe skopati plitev jarek, ga napolniti z bencinom ter zažgati bencin sočasno s poslopjem.

Nekoliko milimetrov dolgi hrošček je zmagal torej nad vsemi modernimi sredstvi za uničevanje žuželk. Poginil je sicer v ognju, a z njim tudi bivališče človeka, katerega je pregnal iz njegovega domovja.

Smučanje po pesku

V tem času zimskega sporta nam poročajo iz Združenih držav novico, ki bo razveselila vse sportnike, zlasti še prebivavce daljnih oaz.

Pogumne, bogate Američanke, ki kljub krizi preživljajo zimo v Palm Sprigu, Kaliforniji itd. so iznašle za smučanje sredstvo, ki nadomestuje sneg. Koliko so se trudili sportniki v Parizu, da bi napravili umeten smučarski teren. Toda brezuspešno!

Danes pa nam Amerika odkriva nova polja. Smučanje po pesku! Miselnost tako slaba. Če se smučiči ne bodo pregloboko pogreznile v fini pesek, in pa če vročina ne bo prehuda, bo gotovo mnogo smučarjev to novost navdušeno sprejelo.

Kaj pa je potrebno za smučanje? Podlaga, na katero se smučiči ne oprijemajo, in pa strmine, po kateri nas teža našega telesa žene navzdol. Fini pesek, ki ga je obilo v Kaliforniji, v Sahari in drugod, bo za ta novi sport izvrsten. Razlika bo le ta: če se v Alpah s telemarkom ne izogneš smreki, se je pač malo bolj krepko opri-

meš, v puščavi Kalifornije boš pa malo pretreso objel kako kaktejo! Joj!

Morda bo ta novost preko Oceana prišla tudi k nam in naši navdušeni sportniki bodo zamenjali Vel. Planino, Planico itd. s Saharo.

Obeta se nam velika izprememba v modi. Ne bo več gojzerc, smučarskih hlač, pestrih čepic in šalov! Izposodili si bomo od Beduinov plašče in pajčolane. Lahko si torej predstavljamo sportnike leta 1934., ki bodo po amerikanskem zgledu, v orientalskih oblekah, pohiteli v Saharo. Če se to uresniči — in nič ni nemogoče, bo treba tudi lažjih in bolj trpežnih smučičev. Že na Norveškem so poizkusili izboljšati smučanje s smučmi iz litega aluminija. Imele so v snegu le neznaten uspeh, gotovo pa se bodo izvrstno obnesle v pesku.

To poletje bomo morda videli v krajih, kjer dune valove do morja, prve poizkuse tega novega sporta, o katerem nismo niti slutili.

Česa vsega si ne izmislijo moderni ljudje!

Sl. Turkova